Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Kaalund, Hans Vilh.; af H. V. Kaalund og J. T. Lundbye.
Titel | Title:	Fabler for Børn
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Philipsens Forlag, 1845
Fysiske størrelse | Physical extent:	[52] bl. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

Kaalund og Lundby

Fabler

1845.

53, - 343.
4°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 4°
1 1 53 0 4 00428 3

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fabler for Børn

af

H. V. Kaalund

og

J. T. Lundbye.

Kjøbenhavn.

Paa P. G. Philipsens Forlag.

Billederne lithographerede af Kittendorff i Em. Bærentzen & Co.
lith. Institut.

Texten trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

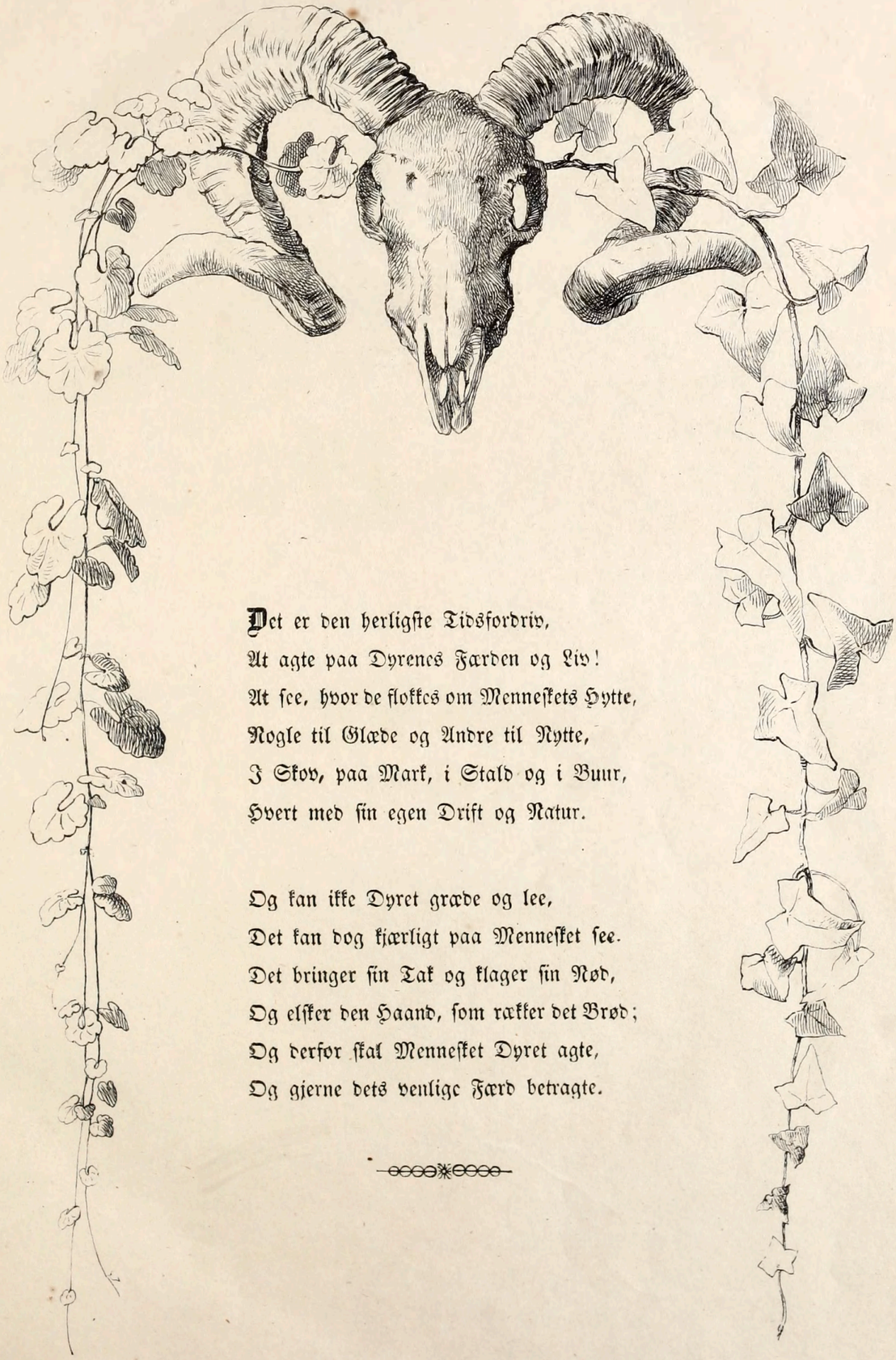

Det er den herligste Tidsfordriv,
At agte paa Dyrenes Færden og Liv!
At see, hvor de flokkes om Menneskets Hytte,
Nogle til Glæde og Andre til Nytte,
I Skov, paa Mark, i Stald og i Buur,
Hvert med sin egen Drift og Natur.

Og kan ikke Dyret græde og lee,
Det kan dog kjærligt paa Mennesket see.
Det bringer sin Tak og klager sin Nød,
Og elsker den Haand, som rækker det Brød;
Og derfor skal Mennesket Dyret agte,
Og gjerne dets venlige Færd betragte.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

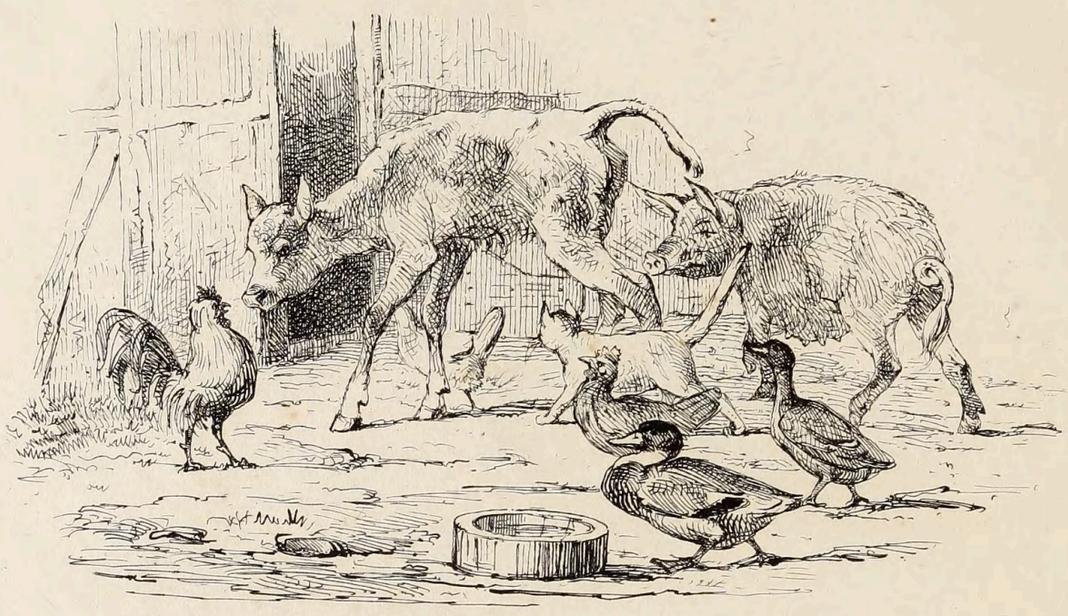

1. Spædkalven.

Kalv, du raver som du er fuld,
Tag dig iagt, du ei falder omkuld,
Du burde nok have Faldhat paa
Og som et Barn i Gangvogn gaae.
Kalven, den var et lille Fæ,
Den sagde ikke andet end Bæ!

Bort fra sin Moder den skulde gaae, —
Førstegang ud den i Verden saae —
Anderne, Hønsene, Katten og Soen
Fulgte den alle over til Loen;
Benene satte den lidt paa tvers. —
Det var da nok en rigtig Commers.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

2. Konen og Hesten.

I Skoven ligger en eensom Hytte,
Der boede engang den raske Skytte;
Nu er han død fra sin gamle Viv,
Nu lever derinde hun eensomt sit Liv.
Den sidste Ven hun i Verden har,
Er Hesten, som hendes Husbond bar.

Der er en Kjerlighed mellem de To,
Langt mere øm end Mangen vil tro;
Hvorhen hun vandrer, de følges ad,
Hun deler med den sin Armod glad,
Hun klapper dens Manke, hun kløer den paa Panden,
De To, de har kun i Verden hinanden.

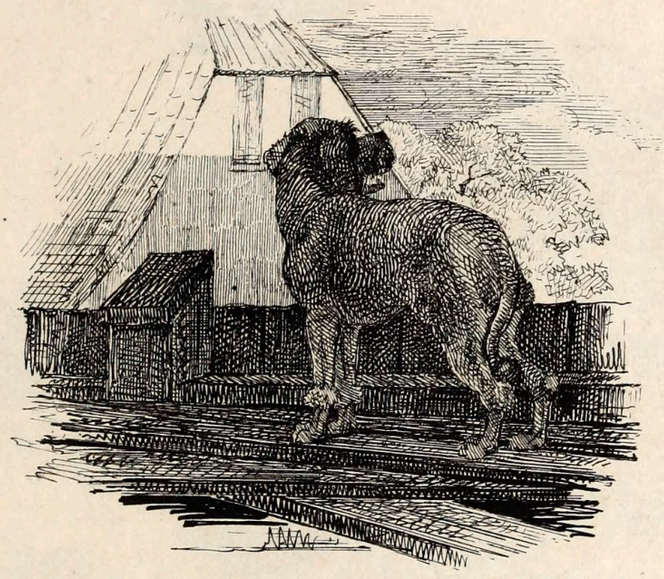

3. Pudelhunden.

En Pudelhund havde mistet sin Kjole;
Den vilde sig ude i Aftenen sole;
Hu, tænkte den, jeg maa varme min Krop.
Saa krøb den paa Brændestablen op,
Mens Tænderne Tappenstreg slog i Munden
Tilrette lagde sig Pudelhunden.

Men Solen stedse dybere veg,
Paa Bræderne høiere Pudelen steg;
Dog Solen, førend den ret det mærked,
Sig listede ned bag Plankeværket —
Et Bjæf af Forundring Pudelen gav,
Den tænkte, hvor Pokker blev Solen af?

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

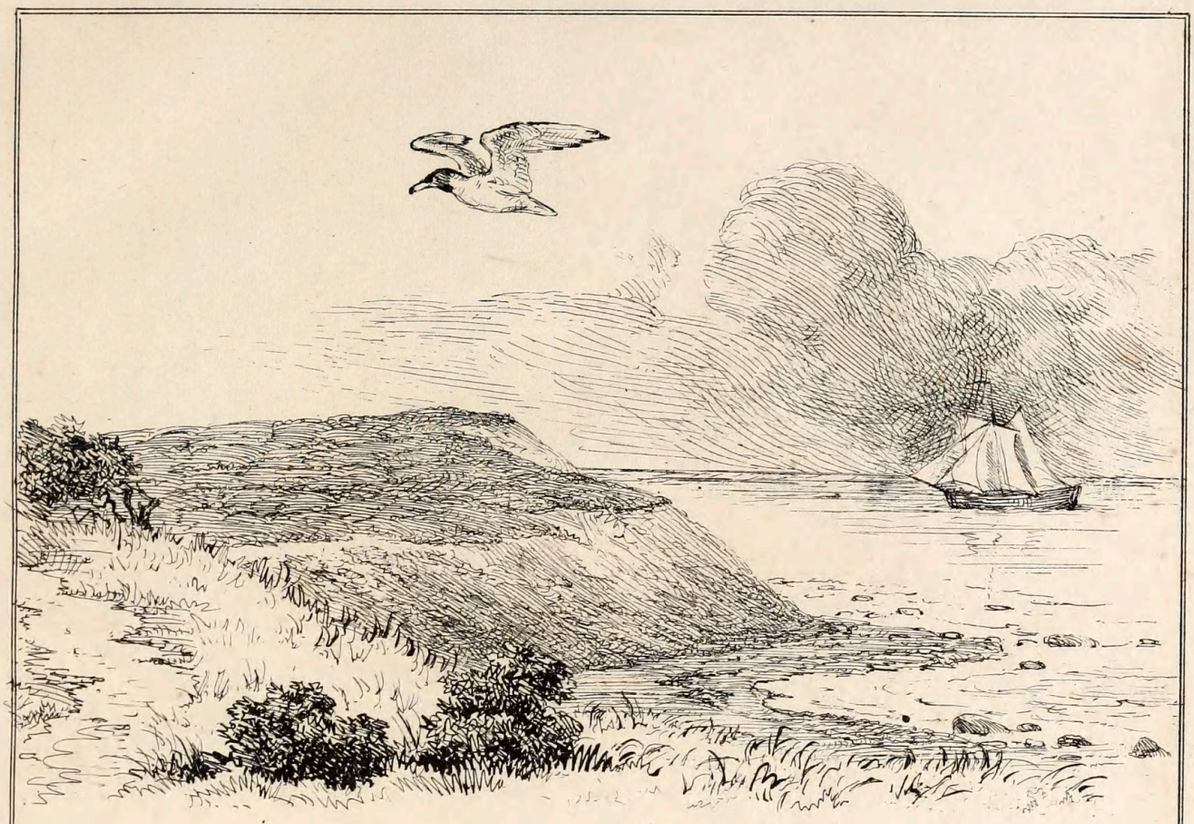

4. Maagen.

Maagen skreg over Havets Speil:
Skipper tag ind dit hvide Seil.
Skipperen gabed og strakte sig doven:
Maage hold Mund med dit Skrig foroven. —
Skipper, Skipper, tag Seilet ind!
Jeg spaaer dig, der kommer en Hvirvelvind.

Snak, du Tosse, det kjender du ei;
Hvo er vel Skipper, du eller jeg?
Hui! da foer over Havet Blæsten,
Skibet forgik i Bølgerne næsten,
Maagen rundt omkring Skibet fløi:
Naa, kan du see, at jeg ikke løi!
Gode Raad bør man altid høre! —
Da kloede sig Skipperen bag sit Øre.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

5. Skraldemandsheſten.

En Skraldemandsheſt over Torvet drog
Det tunge Læs, og Kudſken ſlog.
Dens Øie var ſløvt og Hovedet hang;
Men pludſelig høit dens Vrinſken klang;
I Aaget ſpændt for den tunge Kærre,
Den hilſte med Vrinſken ſin fordums Herre.

Og Herren ſtandſed, han kjendte igjen
Sin herlige Traver, ſin trofaſte Ven.
Han kjøbte den fri og ømt den pleied,
Skjøndt mangen en vælig Ganger han eied.
Og ſpurgte man hvo han elſkede meſt,
Da peged han paa ſin gamle Heſt.

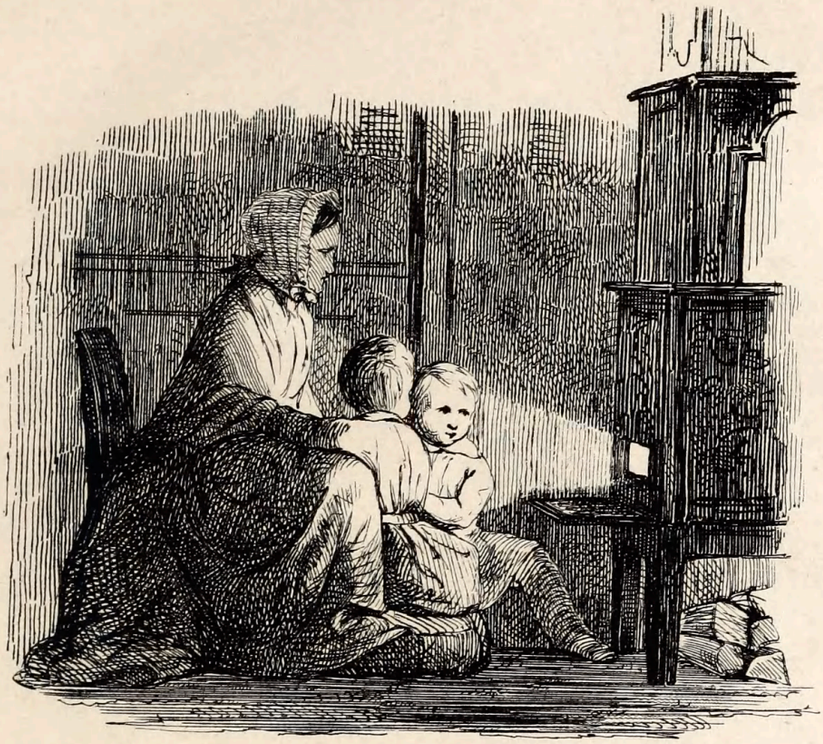

6. Vinteren.

Moderen: Nei see, nei see,
Der har vi da den første Snee!
I Ovnen Ilden brænder,
Jeg nuller Eders Hænder.
Saa putted de Smaa dem sammen
Og kikkede ind i Flammen.

Men da de vaagnede næste Dag,
Da dækkede Sneen Gaard og Tag,
Da kjørte de Smaae i Slæde,
Det var et Liv, en Glæde;
Ved Aftentid de listed ind
Og titted igjen i Flammens Skin.

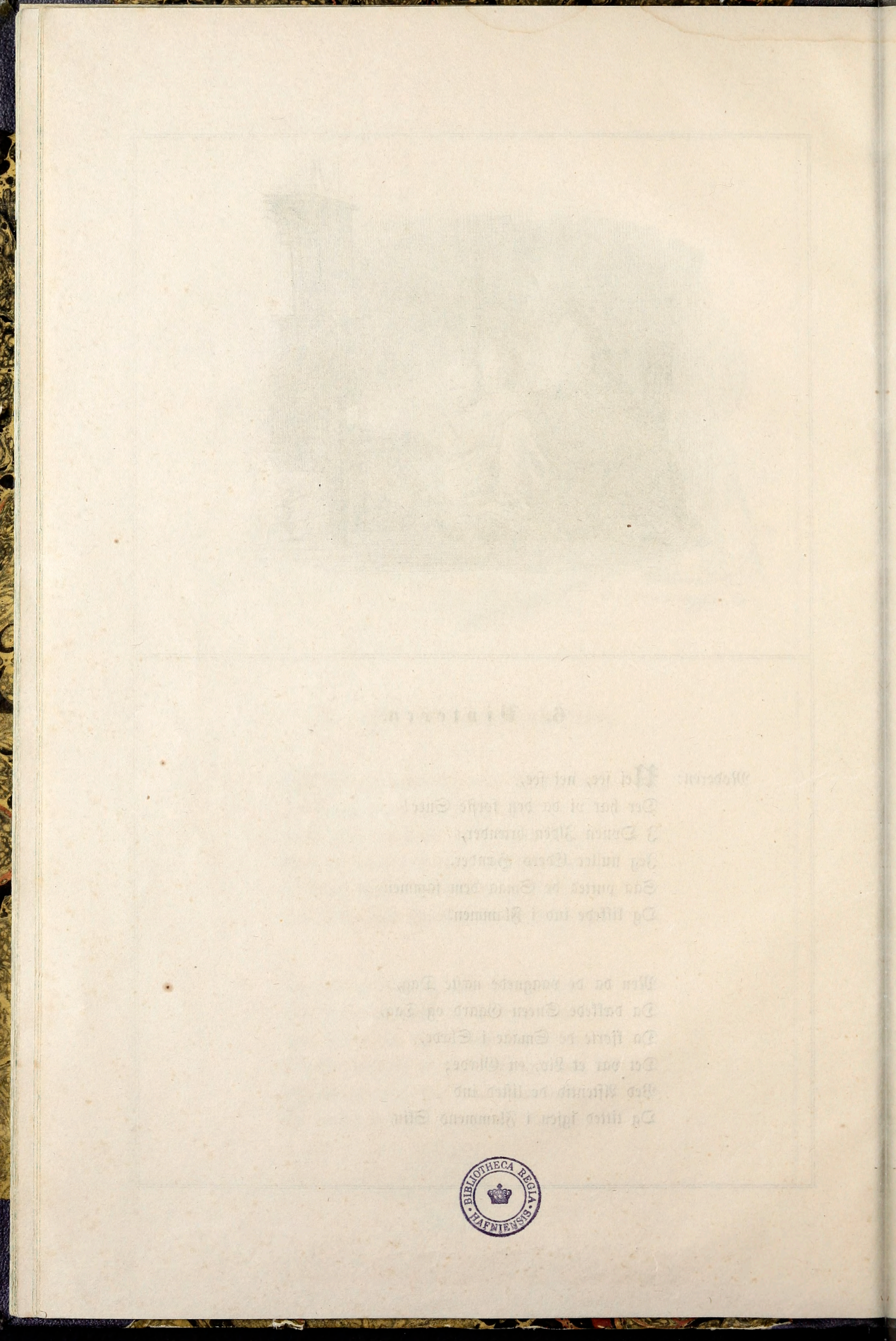
BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

7. Slagsmaalet.

Puddelen: Jeg er klippet, jeg er umaadelig fiin,
Afveien, du smudskede Gadesviin!
Jeg har Knebelsbarter, som Hvermand seer,
Jeg er Standsperson, jeg er Officeer, —
Men Trofast svared igjen: saa Skam,
Mig synes du ligner et Paaskelam!

Det kunde Puddelen ikke taale,
Først monne de lidt hinanden maale,
Saa rendte Trofast Pudlen omkuld
Og napped af den en stor Tot Uld.
Ei! raabte han, da den satte Farten,
Mig synes du glemte Knebelsbarten!

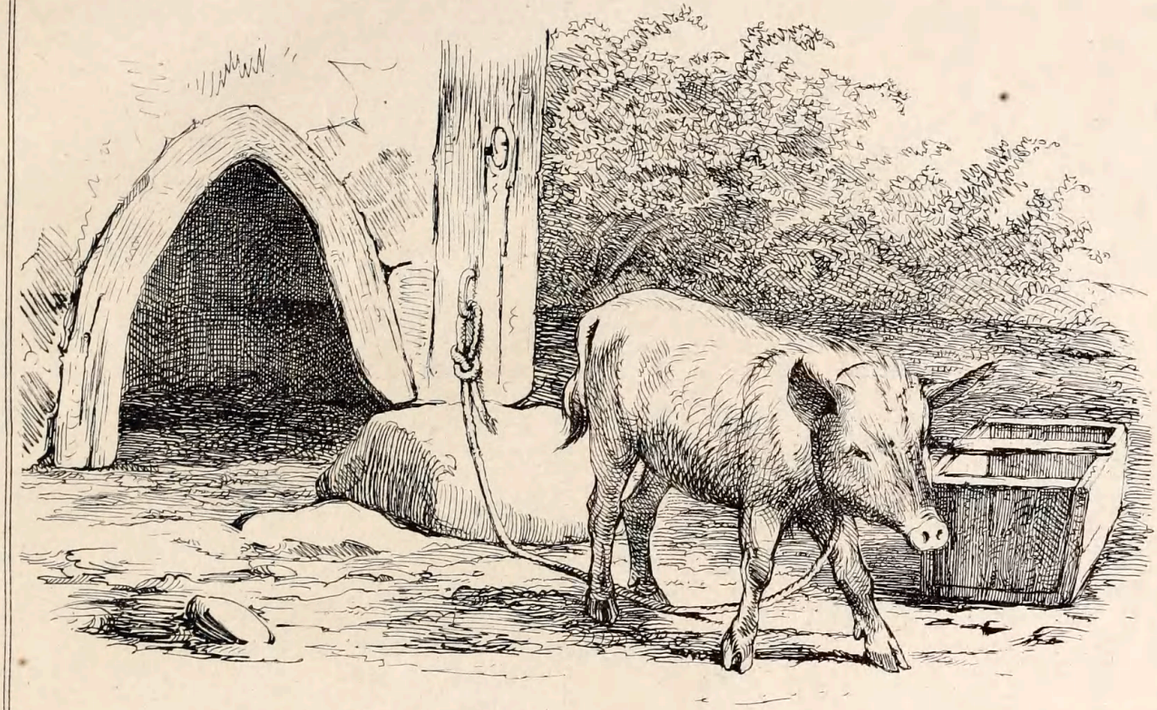

8. Lænkegrisen.

Porthunden døde af Alderdom,
Huset var øde og Lænken var tom,
Pladsen stod ledig, og Bonden tænkte:
Hvad om den Plads jeg til Grisen skjænkte! —
Han saae paa Hane, han saae paa And,
Men Grisen blev Hundens Eftermand.

Grisen kom nu til Hæder og Ære,
Maatte Lænke om Halsen bære,
Mageligt aad den og drak og sov,
Gjøede ei som Hunden: Vov vov;
Sov og grynted og sov igjen —
Det var en egen Lænkehund, den.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

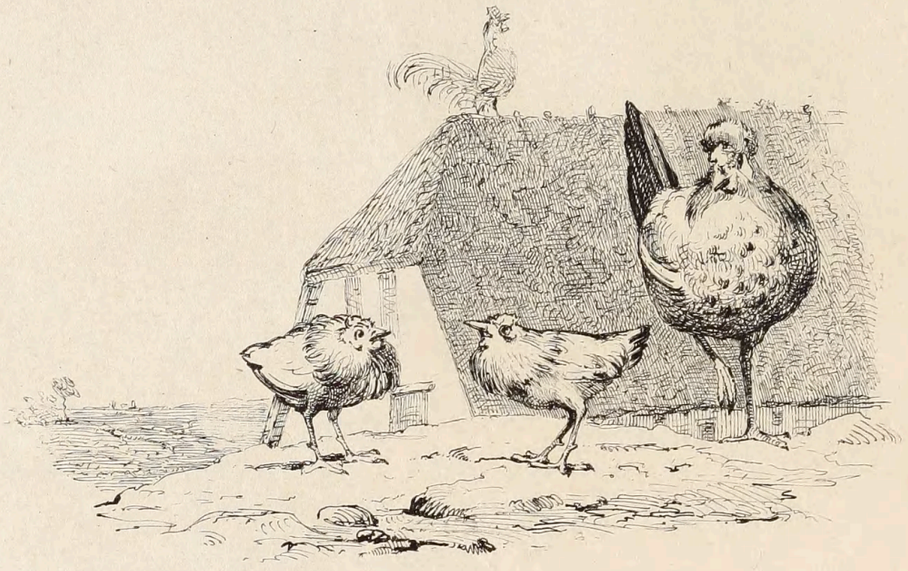

9. Hanekyllingerne.

Første Hanek. Min Kam er meget større end din.
Anden: Men seer du hvor jeg kan reise min?
Første: Ja vist, du maa nok med Rette prale,
Du har jo neppe et Duun til en Hale!
Anden: Hvad, lumpen Tingest, vil du vanære mig!
Jeg maa nok see, om jeg kan curere dig.

Saa fore de los, hop, hop, hop, hop.
Men Hønen skrukkede: Børn hold op!
Hvis ei, jeg Jer putter i Æggeskallen.
Ja vist, galed Hanen høit paa Stalden;
Kykkeliky! gav begge de Smaa til Svar,
Det skulde nu være som deres Fa'er.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

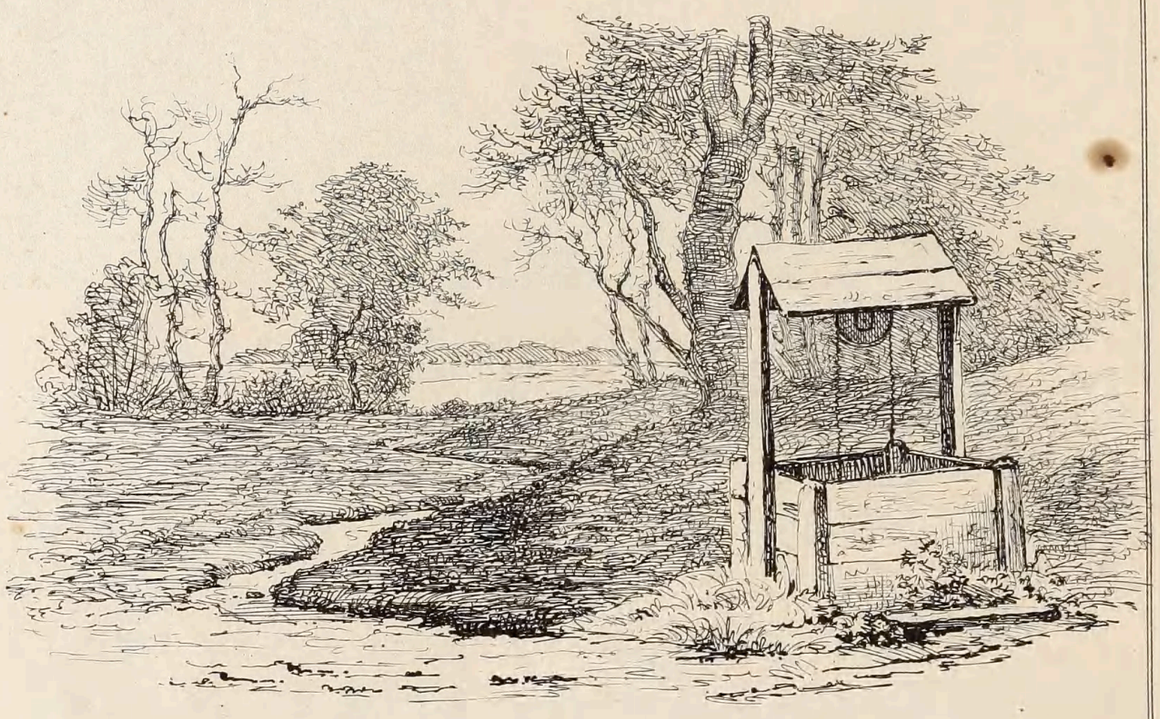

10. Kilden.

Du vevre, du lille
Rislende Kilde,
Du maa ikke saa
Forviltret gaae;
Ei Livet er altid en Leg du Kjære,
Vilsignet du skal for Mennesket være.

Saa rensed de den for Gruus og Dynd,
Det blev den klareste Sundhedsbrønd;
Der stod de grønneste Træer om,
Og Alle did for at drikke kom,
Og op og ned gik Spand ved Spand
Med det deilige, klare Kildevand.

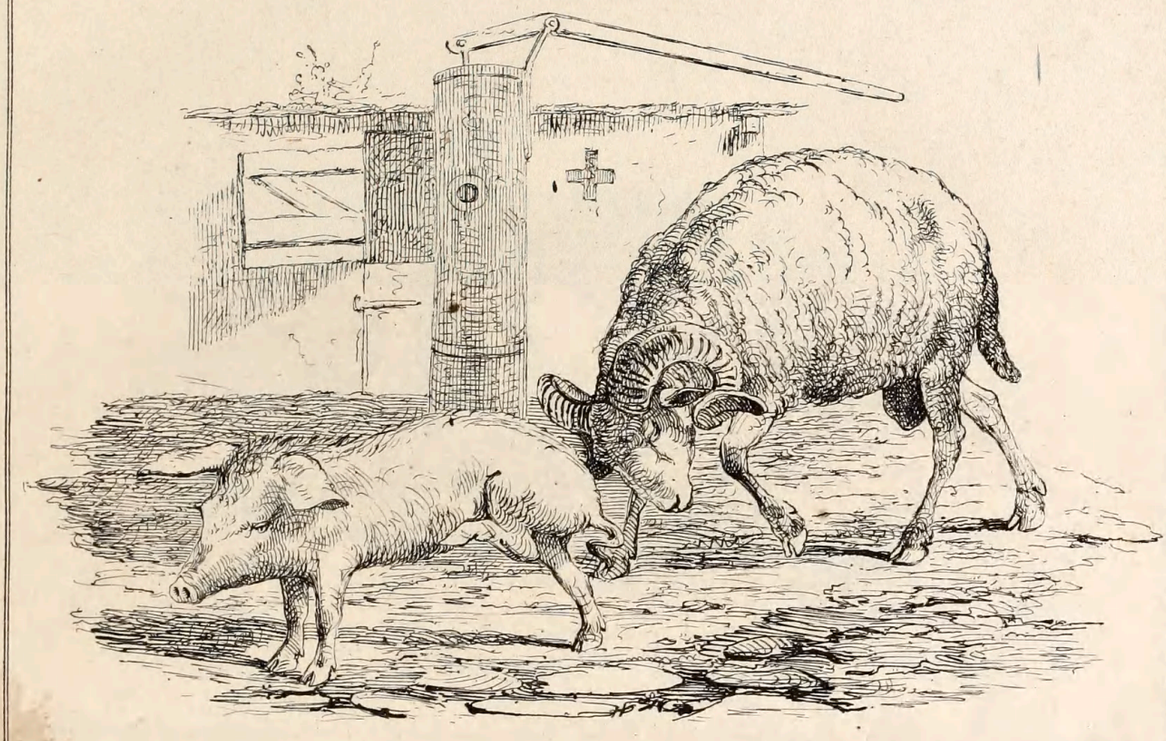

11. Væderen og Griſen.

Med krøllet Hale og næſeviis
I Gaarden rendte den lille Griis.
Mens Væderen laa og tykkede Hø,
Den vilde ſig paa hans Næſe klø.
Den ſkubbed ſig op, den ſkubbed ſig ned,
Da blev den gamle Væder vred.
Først reiſte han ſig, og nyſede lidt,
Saa gik han tilbage to, tre Skridt,
Og førend den anden ſig ſaae omkring,
Da gjorde Mads Væder et dygtigt Spring,
For Bagen han ſtødte den lille Griis,
I Gaarden langt fløi Herr Næſeviis;
Men Væderen raabte: jeg ſkal dig lære,
At holde de gamle Folk i Ære!

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

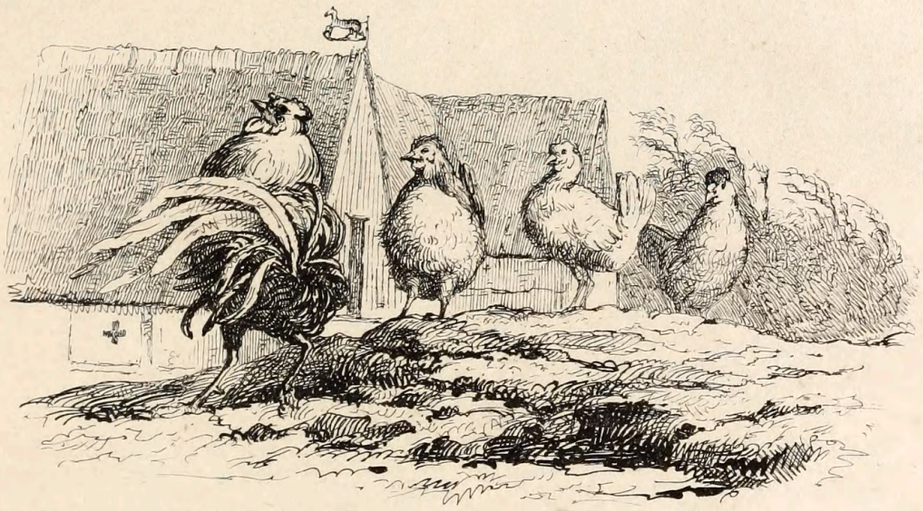

12. Hanen.

Det blæser og regner om Bondens Gaard,
Derude paa Møddingen Hanen staaer;
Den skraber og skaber sig vigtig nok,
Og galer og skrukker: kok, kok, kok!
I Hønsesproget det skal nok sige:
Der er dog i Verden ei min Lige!

Men Blæsten gaaer gjennem Hegn og Krat,
Den griber Hanen i Halen fat;
Da maa den rende og bruge sin Fod,
Det hjælper slet ei, hvad den stritter imod;
Men alle Hønsene see paa hinanden, –
De tænke: er Hanen dog fra Forstanden!

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

13. Fiolen.

Lærken: „Du liden Fiol, kom frem! kom frem!“
Da aabned den først sin Dør paa Klem
Og titted frem paa sin grønne Stængel
Med Øine blaae som en lille Engel.
Fiolen: Jeg tør ikke kaste min grønne Kyse,
Jeg er saa angst for ihjel at fryse.

Dog frem sig voved den liden Fiol,
Da dækked en Regnsky den klare Sol;
Men Skræppen slog op som en Paraply
Sit brede Blad mod den mørke Sky.
Derunder stod glad Fiolen den Lille
Mens Draaberne maatte fra Bladet trille.

14. Aftenstunden.

Vandringsmanden: Bølge, du grumme, du stolte, du vilde,
Hvorfor bli'er du med et saa stille?
Vand, hvorfor mon du sagtnes nu?
Fugl, hvi sidder saa roligt du?
Fuglen: Menneske seer du ei Solen dale?
Hvor kan du spøge og larme og tale!

Fuglen stille paa Qvisten sad,
Stirred i Aftenrøden glad;
Neppe sig rørte et Blad foroven;
Vandreren gik sin Gang gjennem Skoven,
Og da han kom til Markens Led,
Hilste ham Bonden mildt Guds Fred.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

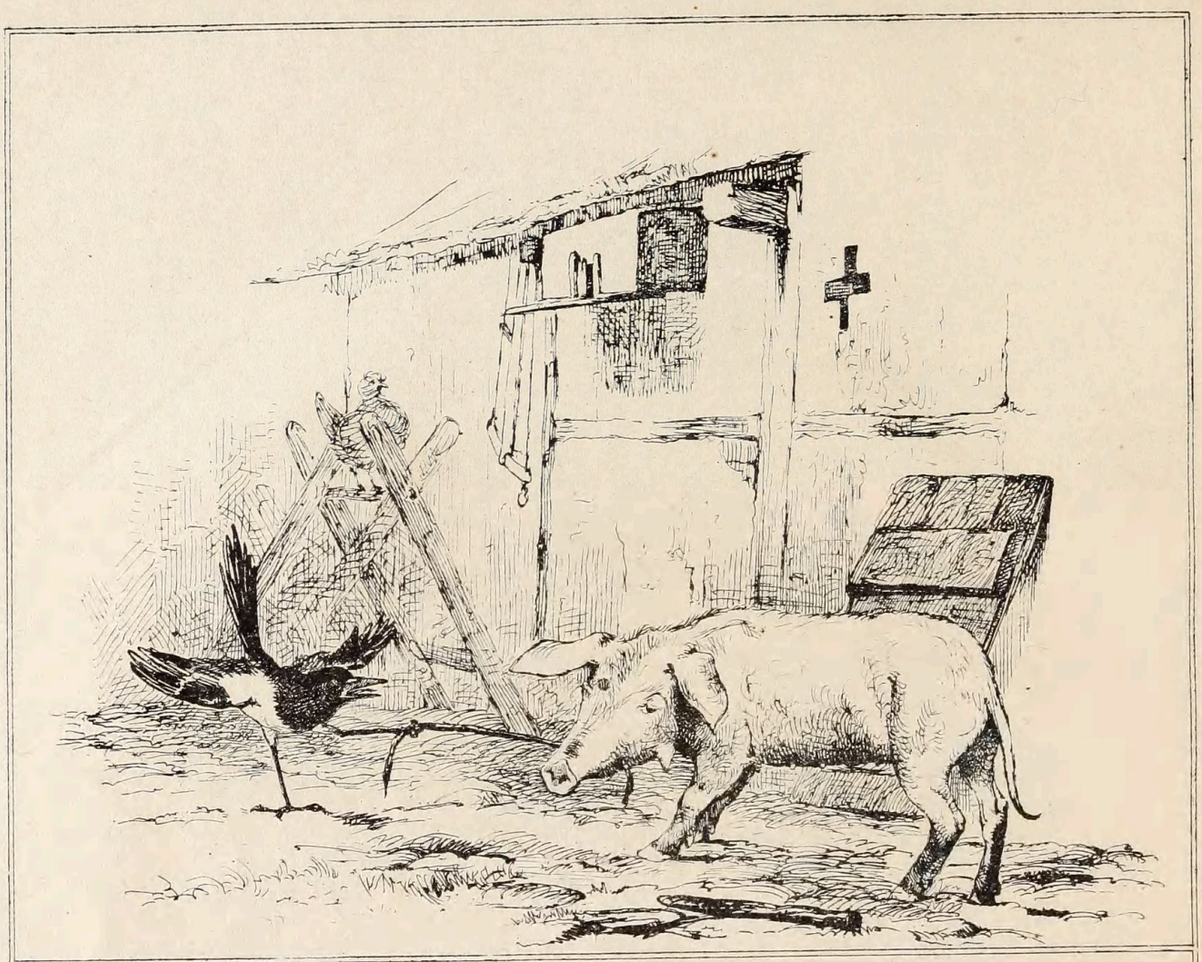

15. Skaden og Grisen.

Skaden flagrer i Gaarden ind:
Ei, see, hvilket deiligt Aaleskind!
Grisen giver sig til at rende.
De snapped af Skindet hver en Ende.
Tyv, grynted Grisen, lad Skindet ligge!
Saa stode de der nogle Øieblikke.

Grisen rusked, og Skaden haled,
Mens alle Kyllingerne lystigt galed.
Det gik paa langs, det gik i Ring,
Skaden den gjorde de vældigste Spring;
Saa bleve de ved at slide og rykke,
Til hver af Skindet beholdt sit Stykke.

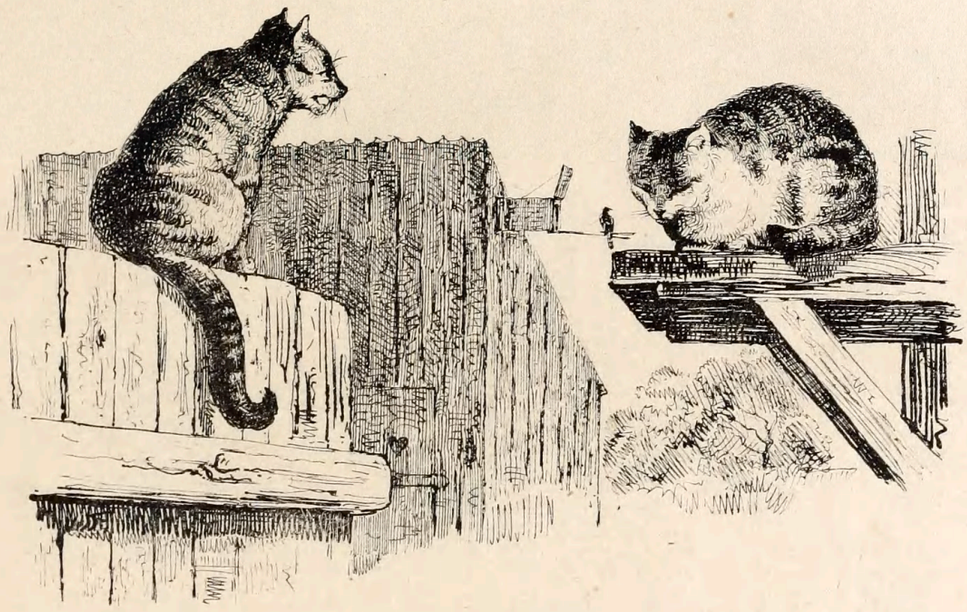

16. De to Katte.

Hankatten sidder paa Gaardens Muur,
Han seer sin Elskte paa Gjenboens Skuur,
„Skjønne, lad dig min Mjauen røre,
Vil du dog aldrig mit Suk bønhøre?“ —
Ommere stedse hans Tone stiger,
Tilsidst i den høie Sky han skriger.

„Dronning for alle Slikkepotter!
Jeg veed et Spiiskammer fuldt af Rotter,
Af Skinker og Pølser og søde Ost;“
Han vidste det var hendes Livret just —
Da fulgte hun med ham, og de fik Killinger,
Jeg troer min Sandten at det var Trillinger.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

17. Den dræbte And.

I Skoven risled den klare Aa,
En blodig Vildand bag Sivet laae,
Af Jægerens Bøsse var den dræbt,
Den havde sig hen til Reden slæbt.
Nu stod omkring den de Ællinger smaae,
De kunde det sletikke ret forstaae,
De krøb under Vingen, men den var slap —
„Vaagn op, søde Moder, rab, rab, rab, rab!"
Saa aabned de alle Smaanæbene vidt:
„Vi ere saa sultne, giv os lidt!"
Men moderløs' vare de arme Smaae —
O har du en Moder, da skjøn derpaa!

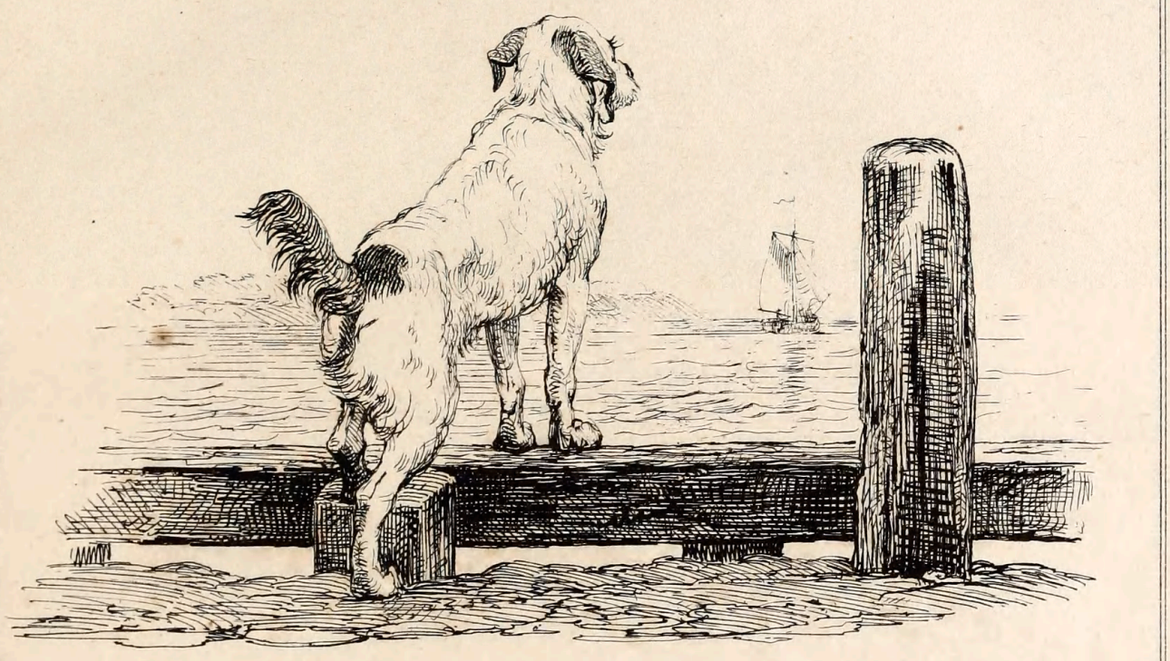

18. Hunden ved Stranden.

„Saa tie dog, Hund, med den evige Gjøen!"
Hunden: „Ak, seer du ei Skibet derude paa Søen?
Min Herre, Cap'tainen, har glemt mig iland,
Nu maa jeg vel løbe og klage ved Strand."
Saa løb den og jamred i Nætter og Dage,
Den vilde ei Æde og Drikke tage.

Til fremmede Lande gik Skibets Vei,
Den fattige Hund man agtede ei.
Den døde af Kummer og fik sin Grav
I Tangen tæt ved det vaade Hav.
Mig synes den havde saa vel fortjent
For sin Troskab et hædrende Gravmonument.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

19. Kjøretouren.

Drengen: „Du, Moppe, er Prinds, og jeg er din Kudsk;
I Hatten jeg har en Pe'rfilliedusk,
Saa kjøre vi ud i Byen, skal du vide,
Den deiligste Sabel jeg har ved min Side;
Du sidder i Kassen som i en Karreet" —
Da skulde man Moppes Ansigt seet.

Spadille alt noget til Aarene var;
Han tænkte: gid Pokker være din Nar!
Som Kudsken smurte paa Hestene kjæk,
Sig listede Moppen sagte væk;
Men Drengen kjørte omkring paa Pladsen,
Han troede at Moppen sad i Kassen.

20. Bien.

Gartneren: „God Nat lille Bi;
Nu lukkes for Vintren din Kube i.
Saa skal man engang,
Til Dvalen lang,
Naar jeg bliver Gubbe,
Tillukke omkring mig min Kube."

Og Stormen rusked den sorte Skov,
Og Bien sødt indtil Vaaren sov;
Men da man tog fra Drivhuset væk
De flettede Maatter og klipped hver Hæk,
Da flagrede Bien til Gartneren hen:
See nu er jeg vaagnet igjen.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

21. Posten.

Drengen: Hvi staaer du i Ho, du lange Post?
Posten: Jeg er angst, der skal gaae i mit Hjerte Frost.
Drengen: Har du et Hjerte? det gad jeg see!
Posten: Ja vist har jeg Hjerte, og det af Træ,
Hos Blokkedreieren er det gjort;
Ak, naar det bare ei er for stort.

Posten saae sletikke følsom ud,
Dens Mund var en simpel Pompetud.
Neppe den Lille greb dens Stang,
Fused der ud en Straale lang;
Alt hvad der kom, var det bare Vand;
Jeg troer det kunde have fyldt en Spand.

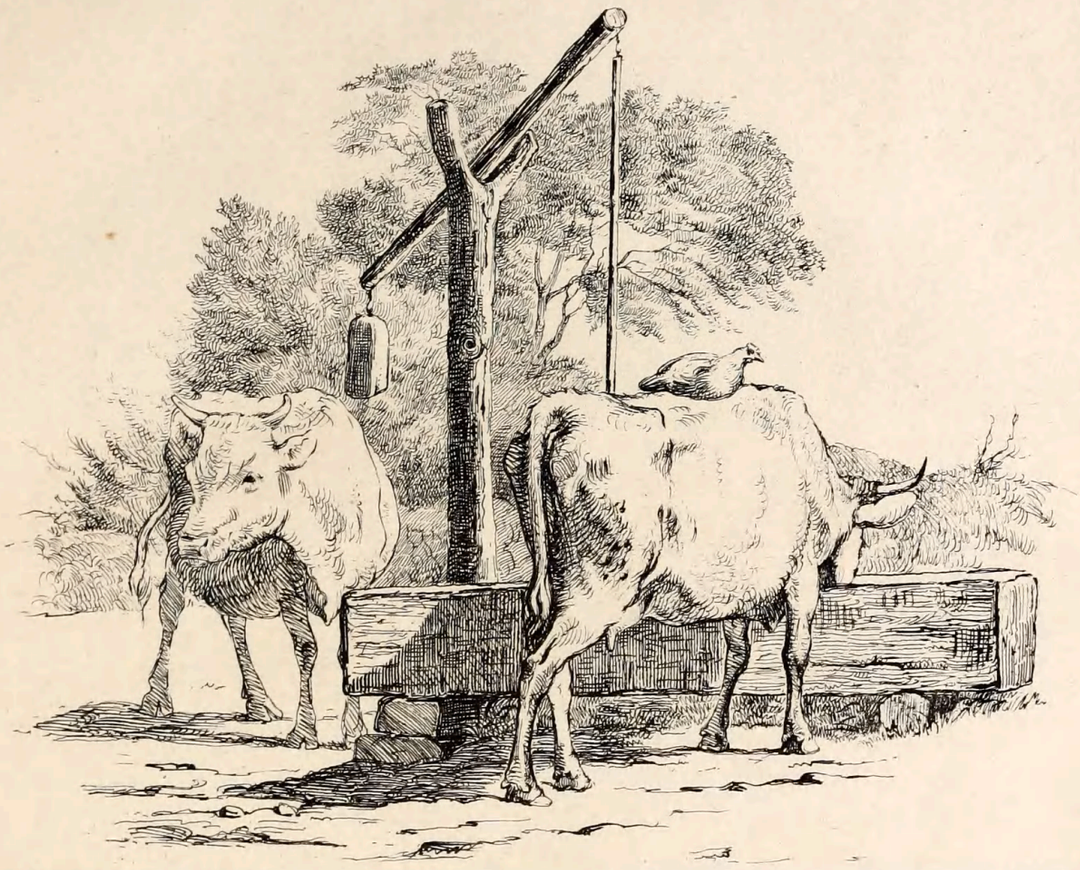

22. Høne og Koen.

En lille, vanfabt løierlig Ting
Blandt Kyllingeflokken tripped omkring.
Den var tilovers, den peb og klynked,
Og Alle som saae den, Staklen ynked;
Kun Hønsemoderen rørte det ei,
Hun skrukked og kagled: pak sig sin Vei!

Forstødt af sin Slægt, det fattige Kræ
I Stalden søgte et Fristed og Læ;
Der fik den Lov til at bygge og bo
I Krybben hos den godmodige Ko.
Dens kjæreste Plads var paa Koens Ryg,
Der jaged den bort baade Fluer og Myg.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

23. Hjorden.

Og har du aldrig seet det før,
Da stil dig ud ved Bondens Dør,
Naar med et lystigt Pidskeknald
Han aabner for sin Vinterstald,
Naar Hjorden Vaaren føler
Og strækker sig og brøler.

Ei Rygteren kan holde Styr:
Ubændig stanges Tyr med Tyr,
Og Qvie, Føl og Ko og Hest,
De løbe ud mod Øst og Vest,
Det dundrer høit i Marken
Af deres Hoves Sparken.

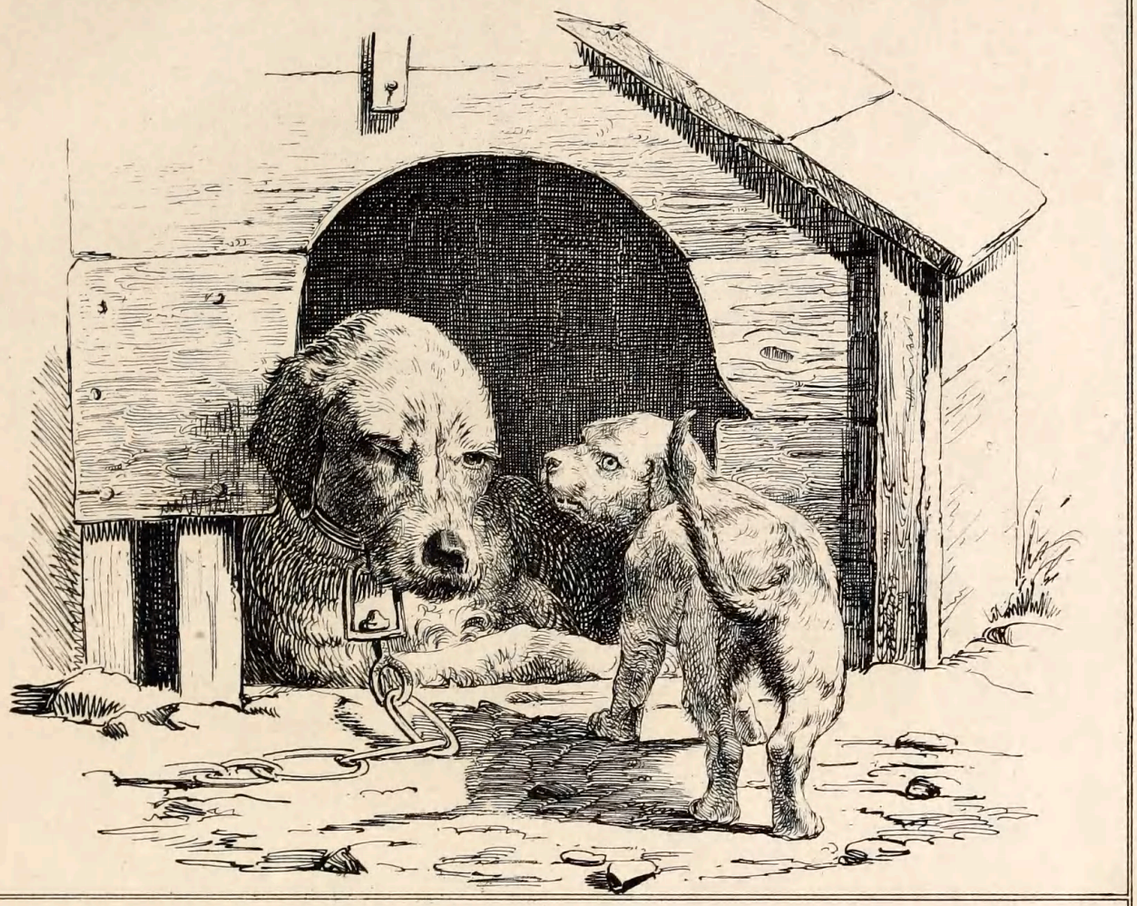

24. Hundehvalpen.

Den var saa buttet, saa trind og blød,
Dens lille Snude var rosenrød;
Ei Mere den ønsked i Verden, naar
Den fik af sin Moder en Melketaar.
Da den fik Øine og kunde see,
Hvor maatte alle Smaabørnene lee!
Da logred den med sin lille Hale,
Den kunde jo sletikke bedre tale.
Ei! tænkte den, hvad er det for en Ting?
Saa rendte den efter Halen omkring,
Men Halen løb med; da bjæffed den: Vaf!
Det spaaede dens Moder sig Meget af.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

25. Spurveungen.

En Spurveunge, en nøgen Een
Med store Øine og lange Been,
Faldt ned fra Taget. Den lille Dreng
Af Uld den redte saa blød en Seng;
Han madede den med Gryn paa Tungen,
Og større og større blev Spurveungen.

Og da den saa fik Fjer paa sin Krop,
Da bygged den ude i Træets Top.
Den frygtede ikke sin lille Ven,
Men flagrede kjærlig til ham hen.
Hver Aften, naar han kom hjem fra Skolen,
Den qviddred sin Tak til ham i Solen.

26. Lammene.

En Kæmpehøi paa Marken ſtaaer,
Der græſſe nu Bondens Lam og Faar.
Og Solen ſkinner, og Vinden vifter,
Og Maanen ſit Lys paa Himlen ſkifter,
Og Lærken hvirvler i Sky ſin Sang,
Saa ſang den og for Kæmpen engang.

Nu ſover han længſt fra Verdens Kiv; —
Men aldrig uddøer Naturens Liv —
Bag Bautaſtenens Skygger brede
Tye Faarene ind for Solens Hede.
De frydes ved Livet, ſom Gud dem gav,
Og ſlumre forgløſt paa Kæmpens Grav.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

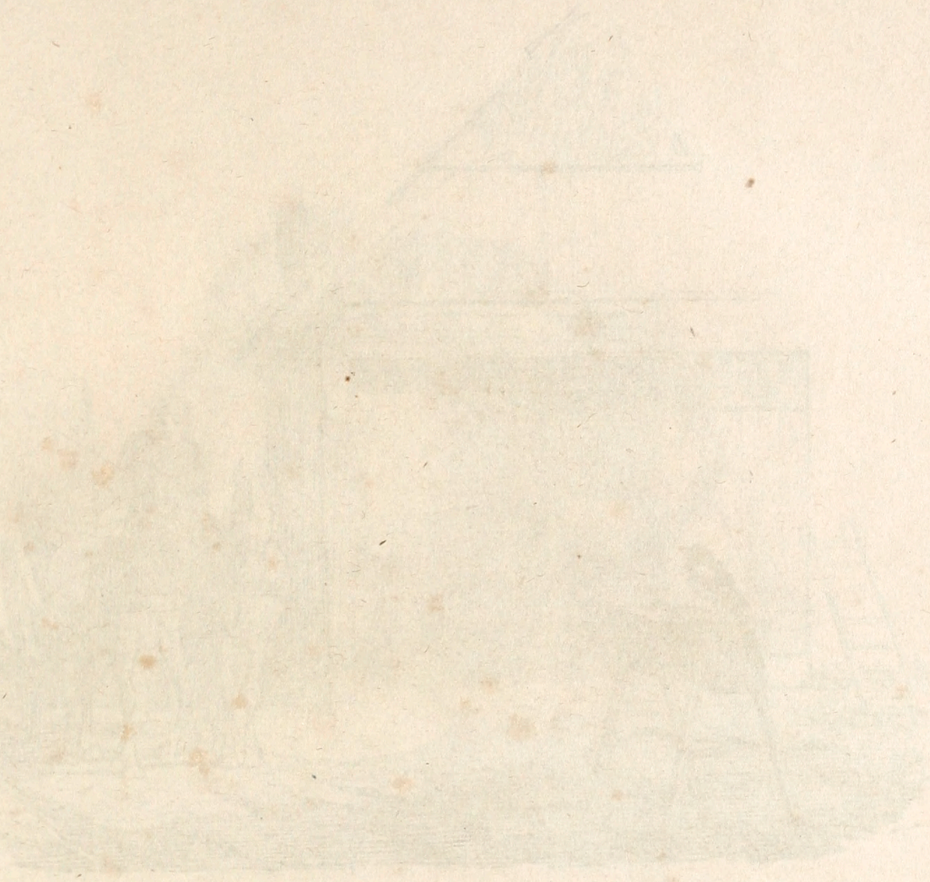

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

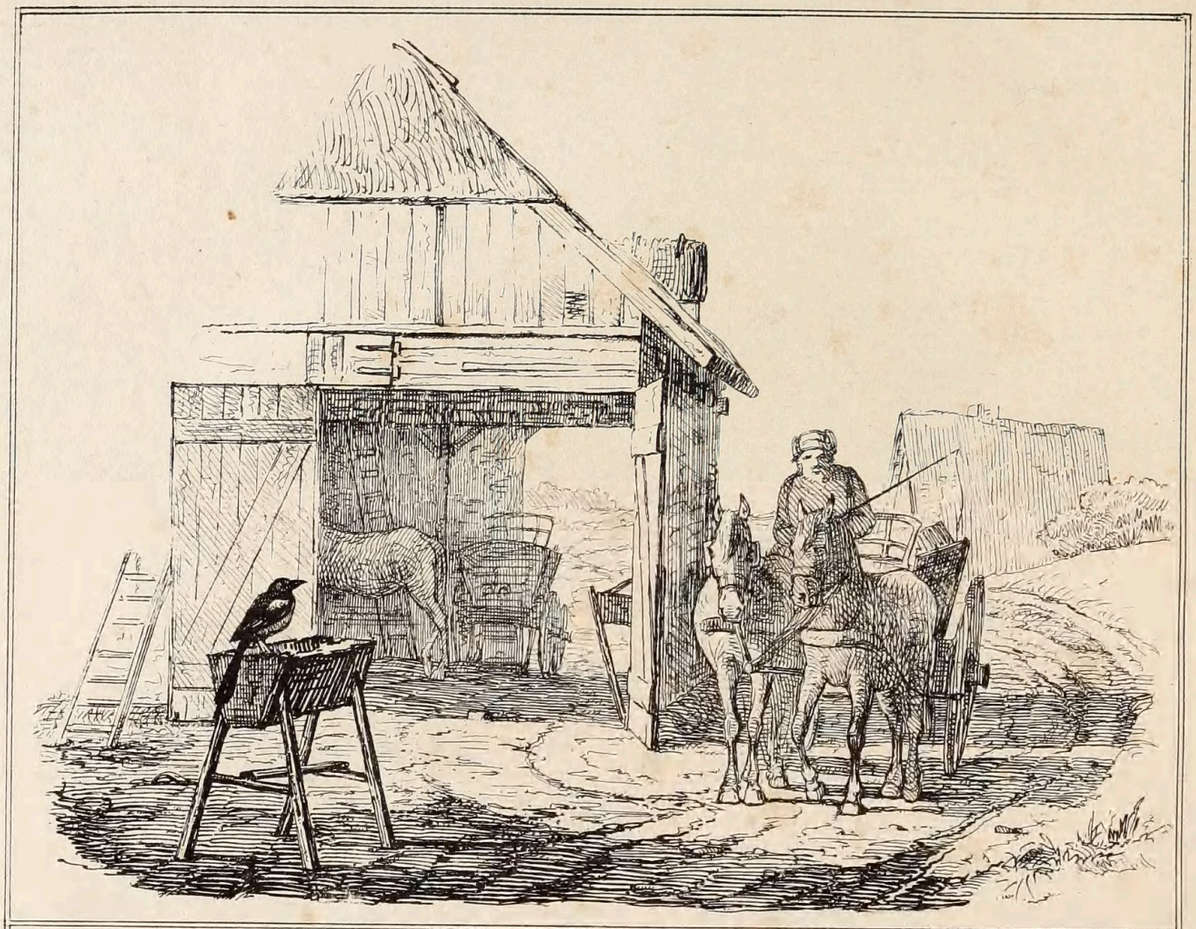

27. Skaden.

I Kroen de havde en tæmmet Skade,
Den hoppede om ved Lo og Lade;
Naar Bønderne rulled fra Staden hjem,
Den sad saa andægtig og saae paa dem.
Purr! raabte de, Purr! vil du staae, din Mær!
Det morede Skaden dog mest især.

Mens Tordnen buldred, den sad en Dag
Deroppe og lytted paa Husets Tag.
Den vidste ei hvad det var den hørte,
Den troede det Vognen var som kjørte;
Purr! raabte Skaden af alle Kræfter;
Men Tordnen hørte kun lidt derefter.

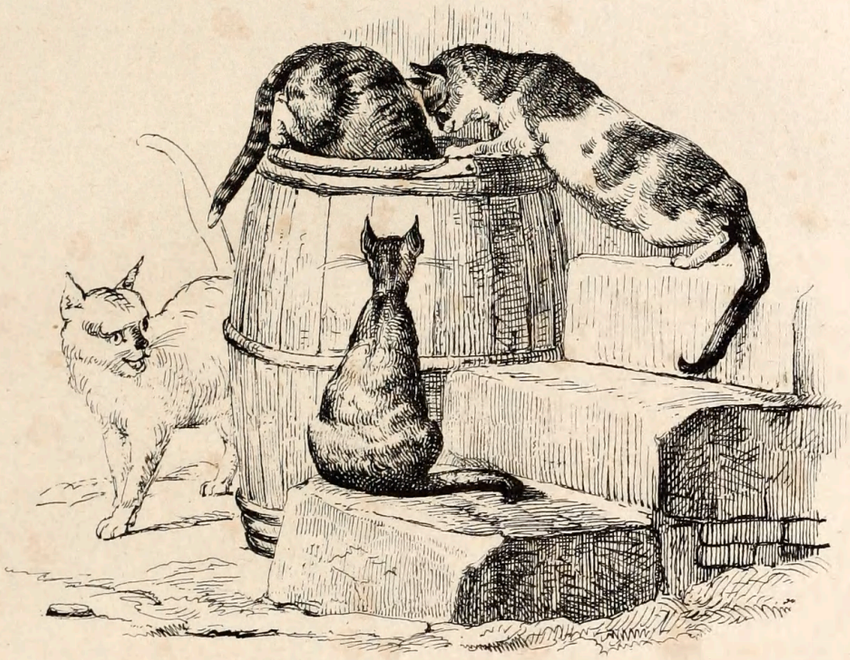

28. Kattene.

Tre, fire Katte hinanden mødte
Ved Kjøkkentrappen omkring en Bøtte.
Miau, sagde med Kjendermine Een,
Jeg synes jeg lugter et Sildebeen —
Saa trængte de alle om Bøtteranden;
Den Ene skubbed af Veien den Anden.

Stop! skreg den Største, lad mig gaae ned,
Saa skal jeg give jer strax Besked;
Hvi skulde vi saa hinanden trænge —
Vips! hopped han ned, det vared lidt længe —
Miau, sagde Kattene rundt omkring,
Pas paa, han giver os Ingenting!

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

29. Rotterne.

Rotte, du Tyv, hvor kunde du flytte
Æggene bort fra mit Fad, min Bøtte,
Uden du eet i Stykker slog?
Rotten, den sad i sin lune Krog,
Slikkede sig polidsk om Munden,
Tænkte: ja bi til Skumringsstunden!

Da det saa lakkede hen mod Nat,
Rotterne toge paa Værket fat:
Een af de Gamle paa Ryggen laa;
Ægget han holdt med Poterne paa;
Rotter var Heste, og Halen var Stangen,
Saa kjørte et Æg de bort ad Gangen.

30. Bjørnen.

Bjørnen ſidder ved Strømmens Skum
Og rokker og ſynger: ſum, ſum, ſum!
Han grunder paa i ſit lodne Skind,
Hvad ei ſkulde falde et Menneſke ind;
Men Buſken ſig ſagte bevæger,
Nu gjælder det, Bjørn: en Jæger!

Et vældigt Spring da Bjørnen gav:
Min Ven, du har ſelv kun ondt deraf!
Saa trykker ihjel den Jægeren gram,
Og ſynger ſom før: ſum, ſum, ſum, ſam;
Jeg ſagde dig det jo, Kjære,
Du kunde jo ladt mig være.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

31. Rumlepotten.

Rumlepotten rendte omkring,
Børnene gjorde de lyſtigſte Spring.
Børn! ſaa raabte den, værer dog ſtille;
Skaber Jer ikke ſaa kaade og vilde,
Hvortil ſkal dog de Skraal og Skrig?
See, J ſtaaer nu i Veien mig.

Bums! der foer den mod Fødderne Een,
Stødte ſig ſaa paa et Stolebeen,
Rendte fra Døren hen mod Skabet —
Lyſtigt de Smaa den efterabed;
Alt hvad den brummed, Børnene maatte
Elſke den gamle Knurrepotte.

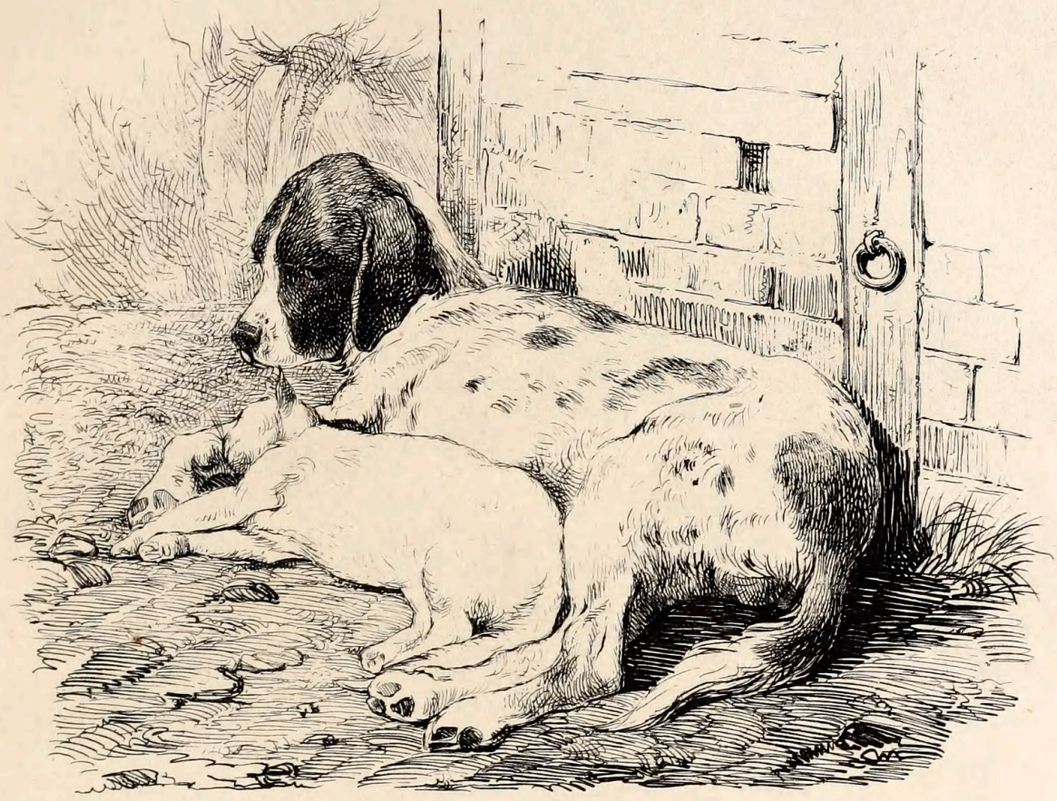

32. De to Venner.

Med Killingen vorede Hvalpen op.
De spiste og drak af samme Kop,
De leged Skjul og de leged Tagfat,
Og Hvalpen blev Hund og Killingen Kat;
Dog trods deres Kloer og skarpe Tænder,
Blev Katten og Hunden de bedste Venner.

Og Alle som saae det, tyktes det sært:
Naturen havde dem Fjendskab lært,
Den havde skilt deres Slægter ad
Fra Skabelsens Tid med det bittre Had;
Dog aldrig saae man de To at stride,
De spiste og sov ved hinandens Side.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

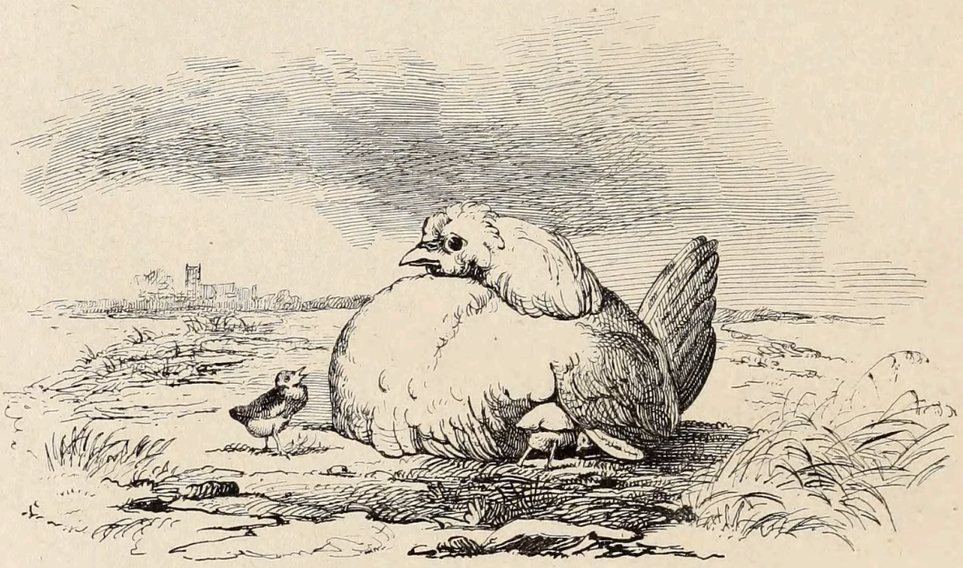

33. Kyllingerne.

Jeg fryser Moder om mine Been,
Og jeg har traadt i en Rendesteen,
Og jeg er søvnig, og jeg er træt
I mine smaae Vinger, og jeg er mæt;
O lille Moder, o giv os Ly,
Vi er saa angst for den sorte Sky!

Og Hønen dem gjorde gjerne tilpas;
Men under hendes Vinger var neppe Plads.
De mylred derinde, der var en Larm,
Naar Een blev kold, blev en Anden varm;
Her titted et Hoved, her stak et Par Been;
Men Himlen blev atter lys og reen,
Og Solen skinte, da kom tilsyne
Smaakyllingerne under den bløde Dyne.

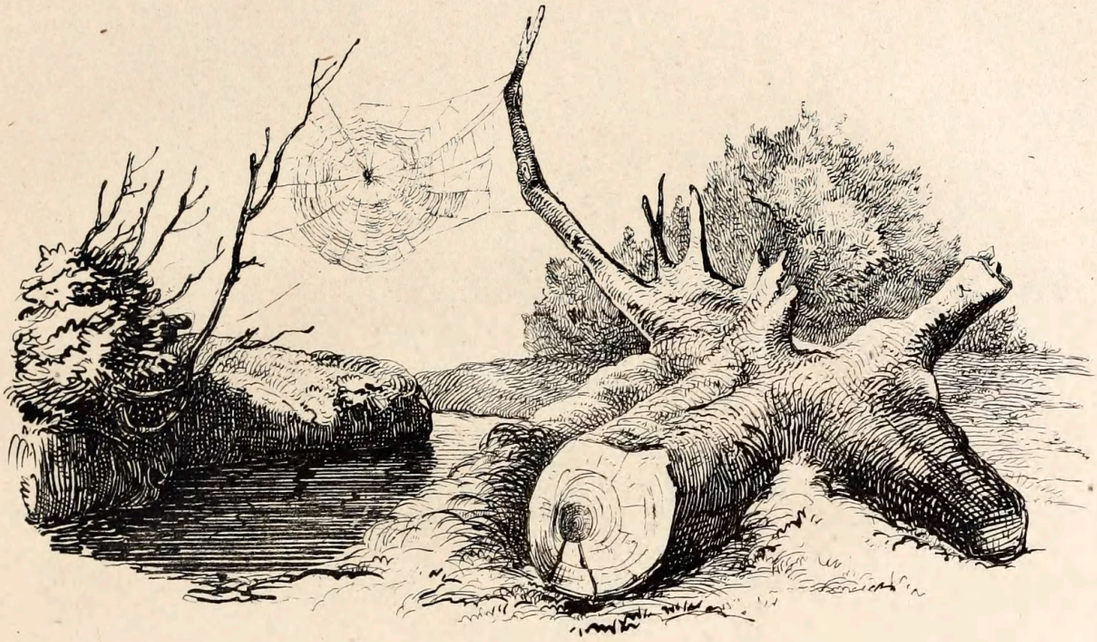

34. Edderkoppen.

Du Edderkop, vil du til Hækken spinde?
Hvor kan du Vei over Strømmen finde?
Om Dag og Nat du løber din Vei,
Den brusende Bæk omgaaer du ei.
Tys Vandringsmand, hvor ei Flid forslaaer,
Man ofte ved Taalmod Maalet naaer.

Der sad den nu med sit lette Spind.
Da sused en sagte Aftenvind,
Den svævende Traad sig til Hækken bandt,
Saa den liden Spinderske Veien fandt;
Den havde jo ventet saa ufortrøden,
Nu sad den derovre i Aftenrøden.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

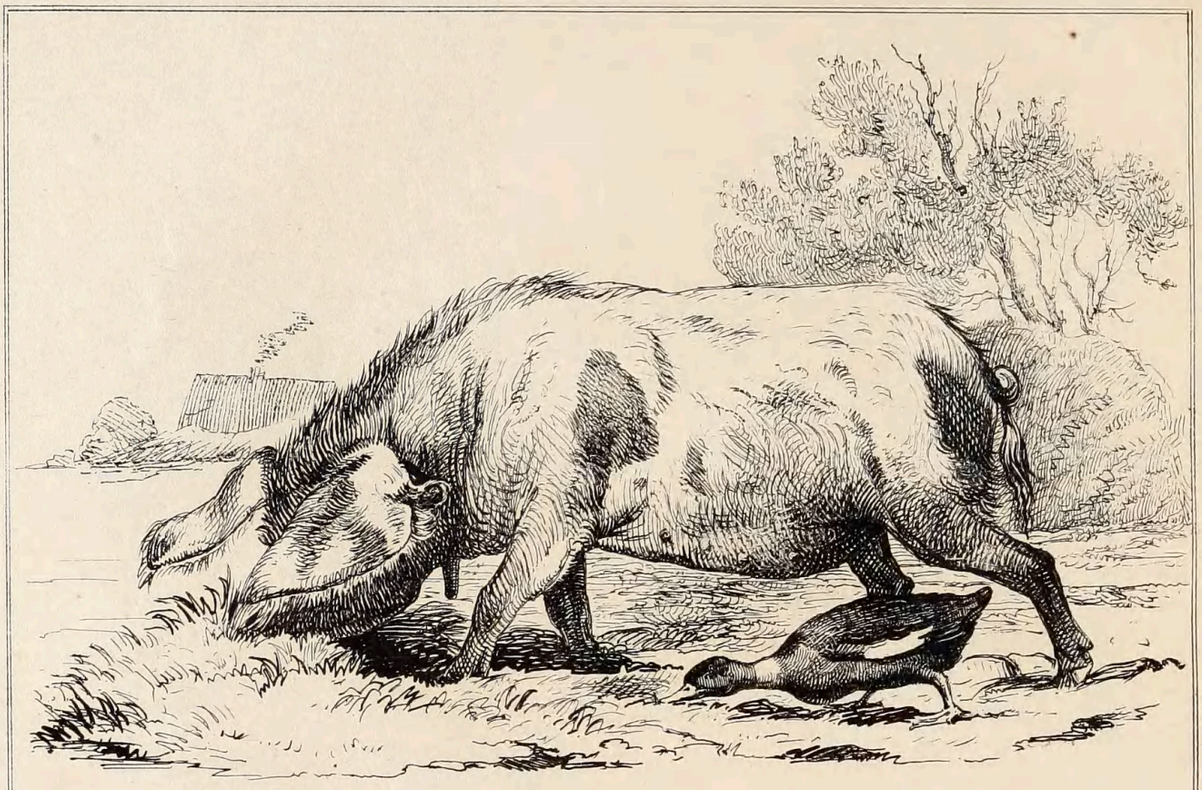

35. Svinet og Anden.

Hønen gaaer saa vever og reen
Og nipper til Gaardens Rendesteen;
Værre snadrer i Pølen Anden,
Den og Svinet ligne hinanden.
De træde op, midt i Trug og Fad,
De vælte sig i deres egen Mad.

Svinet ploier i Muld med sin Tryne,
Da kommer saa mangen en Orm tilsyne;
Det er en Jagt efter Andens Smag,
Svinet gaaer for, og Anden bag,
De tage det ei med Retterne nøie,
Det kan man kalde at høste og ploie!

36. Lækatten.

Den Lækat titter ad Gjerdet ud:
Jeg synes det tegner til Snee og Slud,
Henad December det maa vist lakke,
Nu faaer jeg nok snart min Vinterfrakke.
Jeg tager de smaa hvide Handsker paa,
Vorherre mig lod for Kulden saae.

Dens brune Skind fra Sommerens Tid
Nu blev til en Hermelinskaabe hvid;
Naar Jægeren gik paa den lyse Snee,
Han kunde ei Hermelinsdyret see;
Det smuttede ind under Gjerdelyet,
Der sad det og saae paa Nytaarsnyet.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

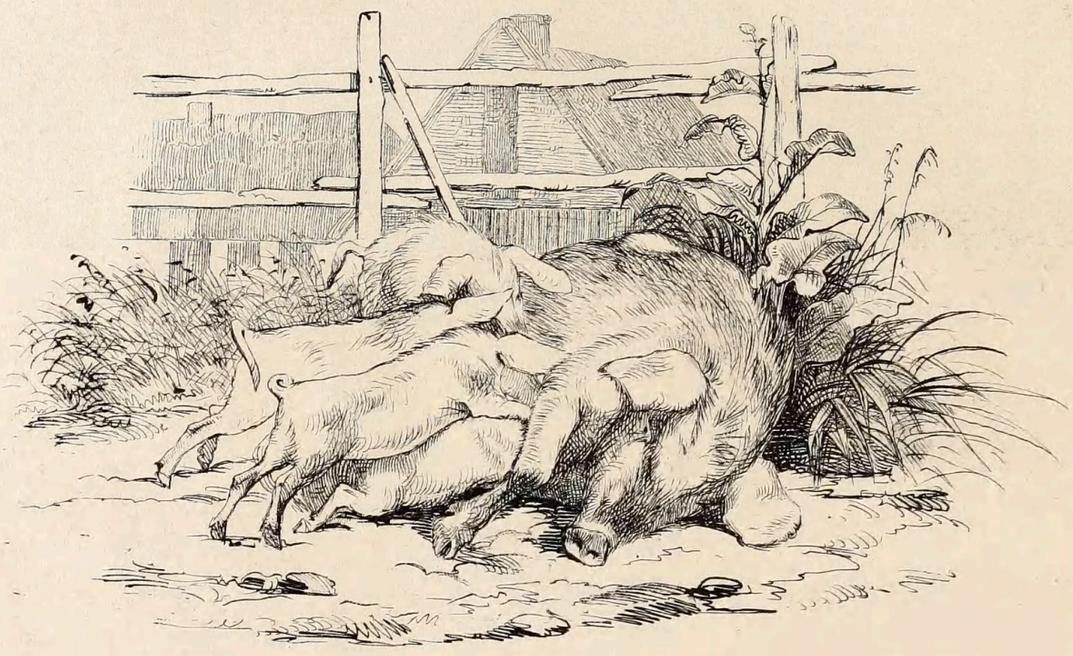

37. Grisſene.

Soen: „Skammer jer, Børn, vort Liv er for kort
Til vi med Lege tør fjaſe det bort.
Vænne man maa ſig til Alvor itide,
Møddingen, ſeer J, det er det Solide.
Hvis J ei høre Formaningen min,
Blive J aldrig anſtændige Svin."

Grisſene agted paa Moderens Stemme;
Alle de havde det bedſte Remme!
Lytted ei efter Fuglenes Sang,
Grynted og died den Dag ſaa lang.
Større Fornøielſe kjendte de ikke,
End at faae ſig for Tørſten en Taar at drikke.

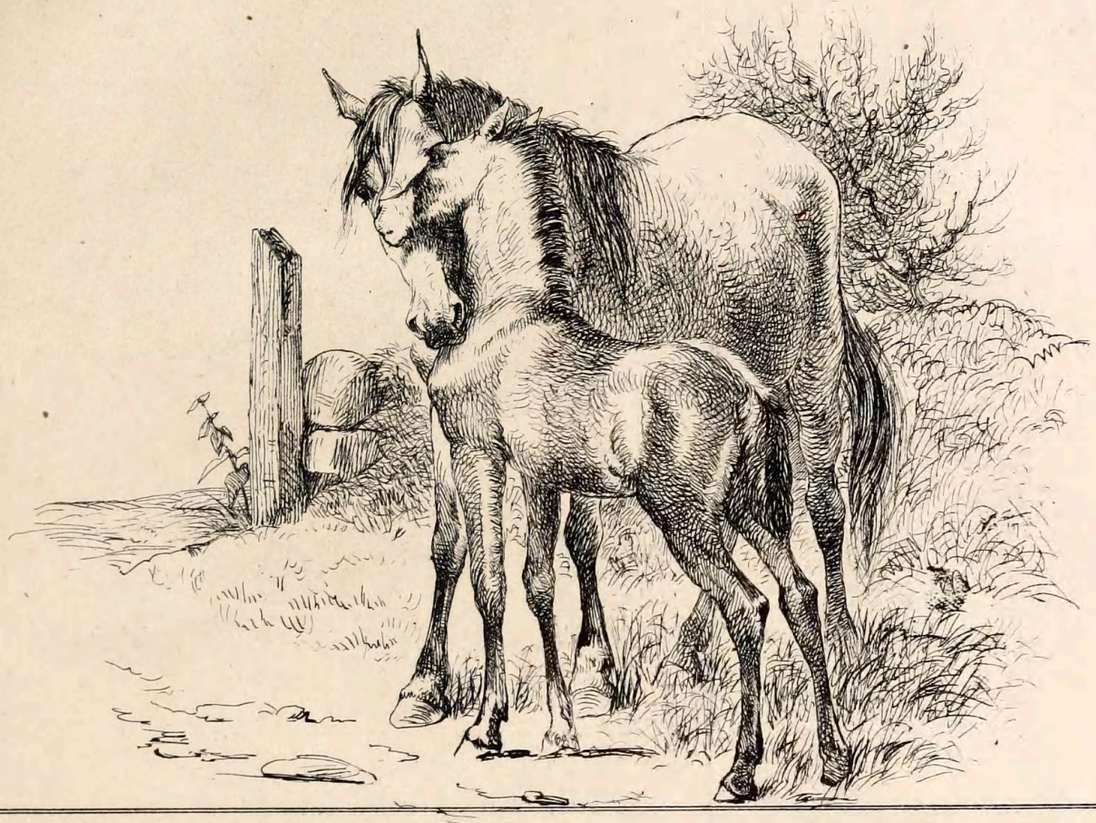

38. Hesten og Føllet.

Føllet: Moder, jeg længes, faaer jeg ei Lov
Snart til at bære Sko paa min Hov?
Moderen: Daarlige Barn en Træl vil du være,
Høit paa din Ryg skal en Rytter du bære,
Følge hans Lune i Skridt og Trav. —
Ei, tænkte Føllet, jeg kaster ham af.

Føllet blev nu til Smedien bragt,
Fik sig Skoe under Hovene lagt,
Blev saa pyntet med Bidsel og Sadel,
Fik sig en Herre af fornem Adel.
Hvad Moderen spaaede, blev dog opfyldt,
Skjøndt Pidsken var Silke og Sporen forgyldt.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

39. Bisekræmmeren og hans Hund.

Hunden vil gjerne hos Mennesket boe;
Ei noget Dyr er sin Herre saa tro,
Og er han Betler hvad eller Drot,
Den mener ham altid det lige godt,
Den deler med ham baade Rigdom og Nød,
Og slikker taknemlig hans Haand for Brød.

For Bisekræmmerens Kærre spændt,
Med Blikket op mod sin Herre vendt,
Den hviler med ham paa den støvede Vei,
Og Herren glemmer sin Hjælper ei —
Ved hver en Bid, han af Maaltidet nyder,
Et Stykke han først til Hunden byder.

40. Abekatten.

Ved Havet vandred en Abekat,
Da fik han en opskyllet Østers fat.
Han banked paa den af alle Kræfter;
Men haard var Skallen, den gav ei efter.
Ei, ei, da tænkte den snilde Abe,
Engang maa Østersen dog vel gabe!

Der sad nu Aben og passed paa,
Derinde Østersen søvnig laa.
Nu aabned den sig, da stak han ind,
Behændigt, dybt i dens Gab en Pind;
Og medens han skilte Skallerne ad,
Han sagde: Herr Østers, tak for Mad!

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

41. Nissen.

Kokkepigen: Du lille Nisse med Huen rød,
Du skal ogsaa have din Julegrød.
Husmoderen: Der er ingen Nisse, lad dig sige! —
Da smiled den gamle Kokkepige:
Han boer i Kjelder, i Stald, paa Qvist,
Den Skjelm, han stjal mig dog Pølsen sidst.

Og Grøden blev ned i Stalden sat.
Da listed fra Kjøkkenet Husets Kat. —
Den næste Morgen den Gamle kom
Og raabte, da hun fandt Skaalen tom:
Hvo uden Nissen kan Grøden spise!
Da maatte Katten i Krogen fnise.

42. Stormen.

Drengen: Hu, hu! hvor du bider, du skarpe Vind.
Vinden: Jeg vil kun kysse din røde Kind.
Drengen: Af saadanne Kys faaer man hastig nok.
Vinden: Ei Snak, jeg leger kun med din Lok.
Drengen: Du Tyv, nu løber du med min Hat.
Vinden: Jeg vil kun lege med dig Tagfat.

Men Stormen dandsed med Suus og Bruus,
Over Kongens Slot og Fattigmands Huus.
Da titted Drengen fra Hyttens Rude:
Nu er vist Vorherre vred derude.
Nei, svared Moderen mild og glad;
Men Storm og Solskin maa følges ad.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

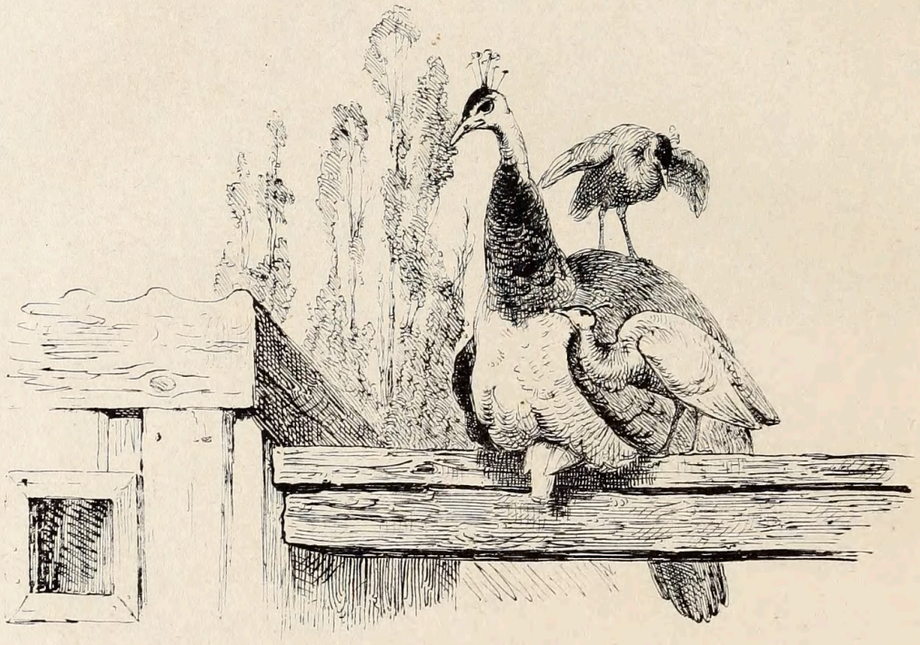

43. God Nat!

Paafuglen: „Nu lægger ſig hele Naturen til Ro,
Til Hvile gaaer baade Heſt og Ko,
Smaafuglene ſætte ſig til at ſove;
Men Ræven liſter fra ſorte Skove —
Kom hid! kom hid! mine Unger ſmaa,
Heroppe kan os ei Røveren naae."

Og Ungerne gjorde ſom Moderen bad —
Den Ene under hendes Vinge ſad,
Den Anden ſlumred ved Siden tryg,
Den Tredie tog Plads paa Moderens Ryg;
Men Vinden hviſked i Buſk og Krat:
Sov ſødeligt Alle! god Nat! god Nat!

44. Vogterdrengen.

Deroppe bag den høie Alee
Man kan den prægtige Herregaard see,
Der holdes Baller og rige Fester,
Der komme og gaae de pyntede Gjester;
Men nede gjennem Aleen gaaer
Den fattige Pog med sin Husbonds Faar.

Han fløiter og tænker paa Ingenting. —
Dog sælsomt vender sig Lykken omkring;
Den Dreng blev med Tiden en Herremand.
Ei skammed han sig ved sin fattige Stand;
Thi hængte han høit i sin Sal til Skue,
Sine Træskoe med samt den røde Hue.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

45. Tudsen.

Jeg er styg og rynket, jeg veed det nok,
Et Skumpelskud mellem Skabningers Flok;
Menneſket ønſker mig Pokker i Vold,
Kalder mig ret en forgiftig Trold.
Ikke det veed, bag mit runkne Skind,
Har jeg igrunden et ærligt Sind.

Spottet i Verden, forstødt og hadet,
Har jeg min Bolig bag Skræppebladet.
Røres du vilde, hvis du blot saae
Hvor mine fattige Unger smaa,
Ligesom Menneſkebørn, med Glæde
Hilse paa deres Fader dernede.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

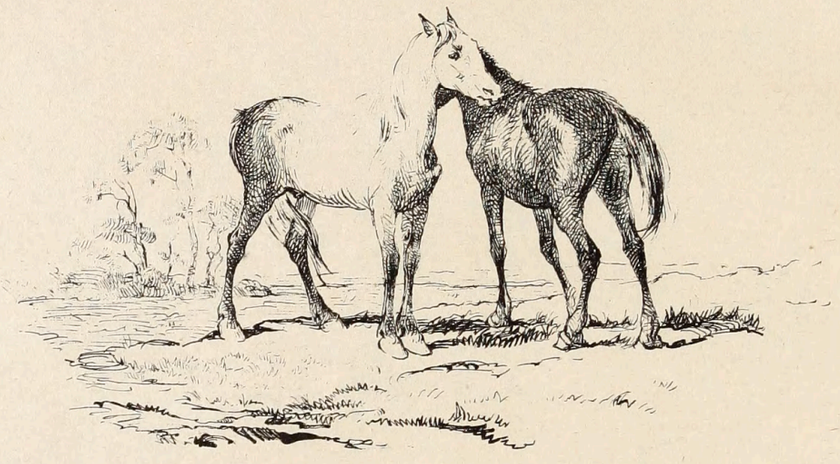

46. De to Heste.

Naar Godtfolk mødes de hilse: God Dag!
Med Heste er det en anden Sag,
De see paa hinanden; men havde de Ord,
De taled' vist om det lækre Fo'er;
Nu tie de stille, de savne Sproget
Og see saa enfoldigt hen i Taaget.

Det gjør saa deiligt at kløes en Smule —
Hestene tænke: Mule for Mule!
En Tjeneste er den anden værd;
Saa bleve de hjulpne hver især.
Fy skamme dig, du, som bortstøder din Næste,
Tjenstvillighed lære dig disse Heste.

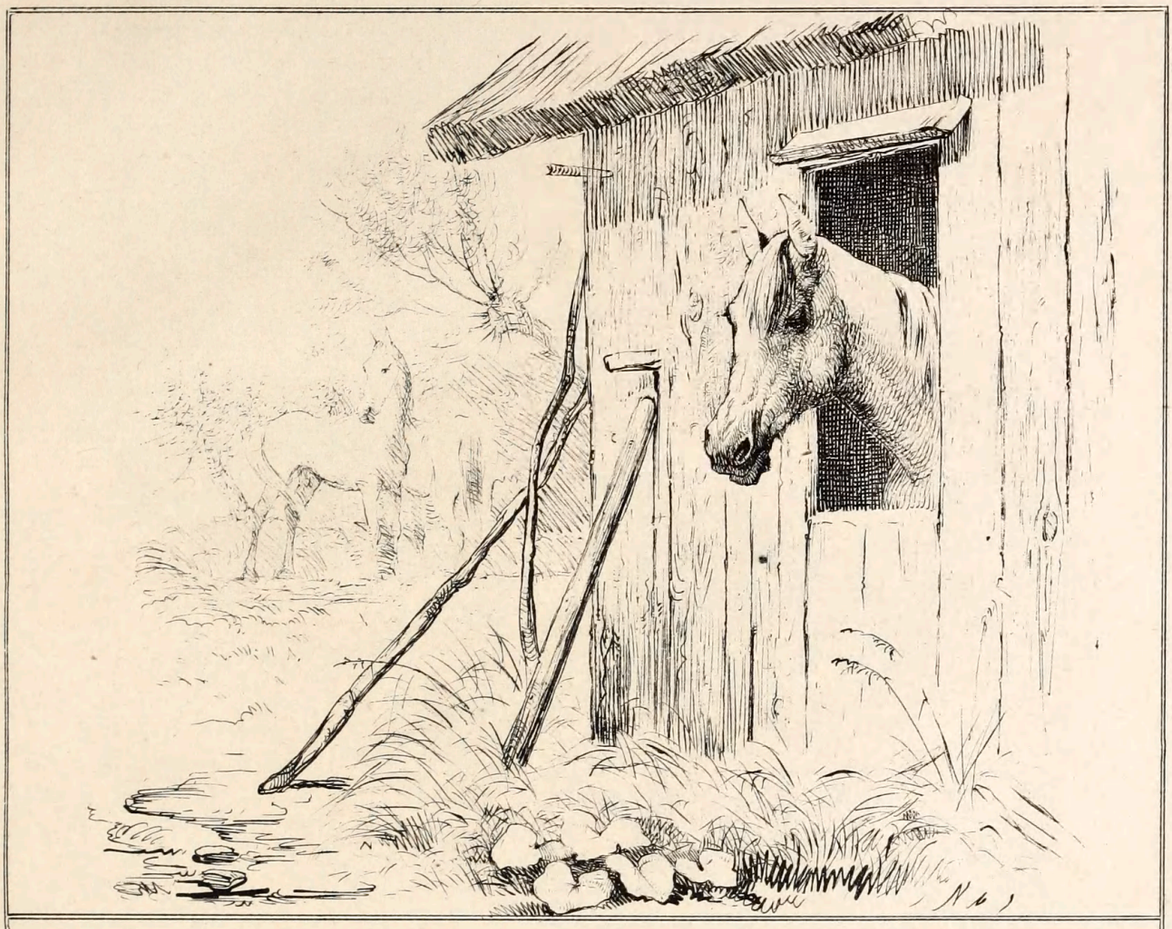

47. Møllehesten.

Hvi stirrer du Hest fra det gamle Skuur
Saa sorrigfuld ud i Guds Natur?
Om Jorden suse nu Vaarens Vinde;
Men der er saa mørkt og skummelt inde.
Du vilde nok gjerne herud engang
I det høie Græs paa den grønne Vang.

Hesten, den svarede ei et Muk,
Drog kun et tungt, et smerteligt Suk,
Kunde ei klage og kunde ei græde,
Sukked for Livets Frihed og Glæde,
Syntes den var til bedre skabt,
End at ødsle i Møllen, sit Mod, sin Kraft.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

48. Ræven.

Ræven lister sig til sin Hule:
Nu er det nok Tid, at jeg maa mig skjule;
I Osten glimter alt Lysets Spor.
Saa smutted den ned i den sorte Jord;
Der skrege og græd med arrige Tunger,
De smaa rødhaarede Ræveunger.

I Middagens Hede da fik de Lov,
At lege lidt ved den kjøle Skov.
Men Rævemoderen speidede rundt,
At Ingen skulde forvolde dem Ondt;
Til Jorden hun lyttende Øret pressed,
Mens Ungerne dandsed omkring i Græsset.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

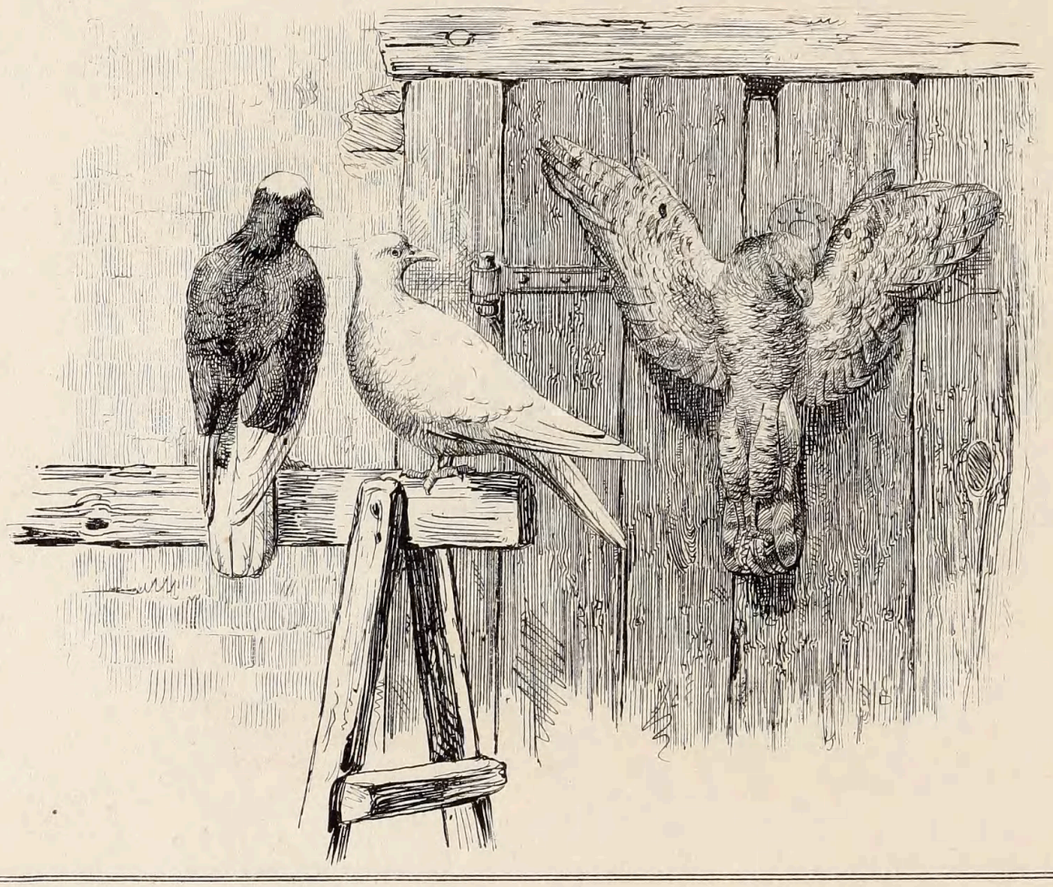

49. Duerne.

Duerne ſidde paa Huſets Tag,
Kurre i Solen den lange Dag.
Da kommer lumſk den blodige Glente,
Vil ſig en Steg mellem Duerne hente,
Svæver med mægtige Vinger i Sky,
Stiger og ſynker og ſtiger paany.

Skytten ſigter og ſkyder: Paf!
Ei, hvor blev da den Rover af?
Truffen han ſank til Jorden med Haſt.
Skytten ham nagled paa Muren faſt,
Andre hans Lige til Varſel og Spot —
Nu kunde Roveren ha' det ſaa godt.

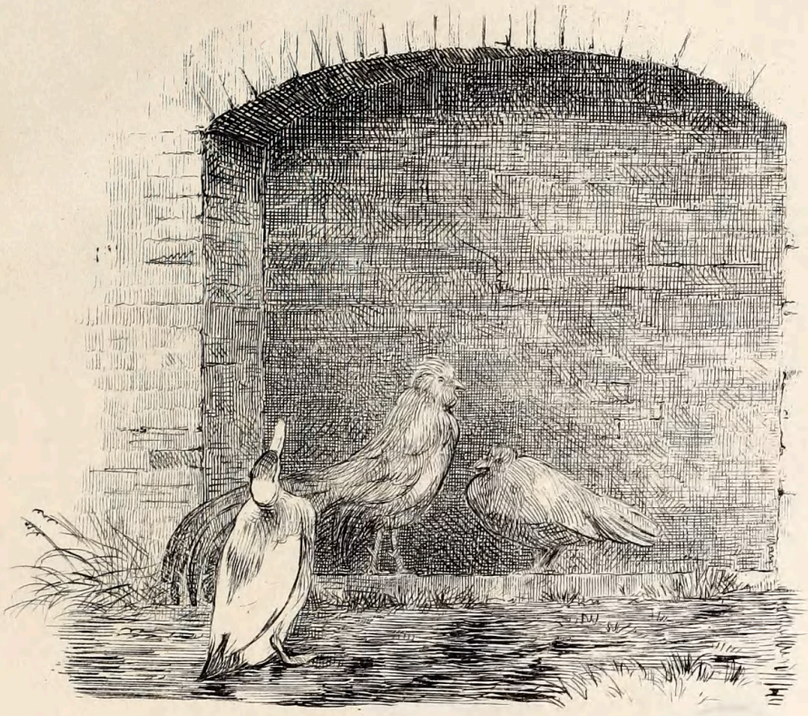

50. Hønsene og Ænderne.

I Luften taarner ſig Sky ved Sky,
Smaafuglene ſøge ſig neppe et Ly,
Før Uveiret kommer med Lyn og Torden,
Og Regnen ſtyrter med Pladſk til Jorden,
Det er ſom om Himmelens Hvælving braſt —
Eia! hvor faae da Hønſene Haſt.

De krybe i Læ under Gaardens Muur,
Det Vaade er ei efter deres Natur.
Men Ænderne, de maa det bedre forſtaae,
De pladſke jo alt i Vandet fra Smaa;
Sletintet volder dem ſtørre Glæde,
End at lade af Regnen ſig vaſke og væde.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Rettelser.

3die Fabels fierde Linie: Brændestablen læs: Brædestablen
37te — Overskrift samt andet Vers, første Linie: Grissene læs: Grisene

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

foto : 180172 /17

lith-film 17-18 - foto 164855
6-17-41 — FOT 159635
21-46-39 - foto 9312

foto 174537 - m. 36
— 5, 17, 19, 22

foto N. 23-24 45. 922